

Legging trên sofa

Anh bảo có sự khác nhau không, giữa việc người ta yêu mình và xây dựng tương lai có mình trong đó, với việc người ta đã tính hết mọi thứ, đã dự trù tương lai mong muốn, chỉ cần tìm một người, lấp vừa vào khung cảnh họ dựng lên. Và họ tìm thấy mình...

1. Tình một đêm

Tôi với em là tình một đêm.

Mọi thứ diễn ra rất nhanh. Nhanh đến mức, sáng hôm sau tôi choàng mắt tỉnh dậy, vẫn thấy mùi gin thoảng ra từ gối. Căn phòng studio trở nên cô đọng không khí chỉ sau một đêm. Đập vào mắt tôi là dải màu xanh navy mảnh vắt hờ qua ghế sofa trắng quay lưng lại với giường. Tôi gọi khan em. Nhưng phòng tắm không có tiếng trả lời. Cũng không có tiếng nước chảy. Chiếc quần dài tôi nhàu nhĩ nếp gấp đầu gối, vẫn nằm chơ vơ trên sàn gỗ hơi lạnh. Chắc là em đi rồi. Chỉ là một đêm vui vẻ thôi mà.

Tôi đứng dậy, người hơi ê ẩm phần dưới, tắm rửa sạch sẽ rồi tự làm bữa sáng. Ngồi xuống sofa êm ái, tôi mới quay người lại, kéo dải vải mỏng manh đằng sau. Là legging của em. Tôi bật cười. Kiểm tra lại mặt bàn, mặt bếp, để chắc chắn là em không để lại giấy nhắn điện thoại hay bất cứ thông tin gì, điện thoại tôi vẫn ở trong túi quần kia, vậy là em đi và không một chút níu kéo. Và nhanh và vội tới mức không kịp đi legging nữa. Liệu có ai gặp em trên đường về, phát hiện em vẫn mặc bộ ngày hôm qua và không còn legging không? Tôi tự hứng thú với phỏng đoán dựng lên, nhận ra mình không biết gì về em cả.

Vì em là tình một đêm.

Gã bảo tôi vứt chiếc legging đó đi. Chẳng để làm gì cả, cô ta cũng không quay lại. Cậu cũng không biết cô ta là ai. Mà dù biết đi chẳng nữa, không lẽ cậu lấy cớ gặp nhau để trả lại cho cô legging. Cậu nghĩ xem nếu có ngày một cô gái lạ hoặc nào đó xuất hiện trong cuộc đời cậu, vui với cậu một đêm và hôm sau cô ta nằng nặc đòi gặp cậu để trả cậu tất, hay tệ hơn, quần lót của cậu, liệu cậu có không chạy xa cô nàng để được yên thân. Đấy, cứ thử nghĩ mà xem.

Tôi cầm dải tất trong tay, tay còn lại dọn lại đồ trên sàn, nhặt quần và áo, để trong túi lưới giặt đồ rồi mang cả ra chỗ máy giặt. Chỉ đơn giản là vứt đi, thế mà cuối cùng, nghĩ thế nào, tôi lại để leggings của em vào một túi lưới nhỏ, và thả vào máy. Giữ lại hay vứt đi, cũng không khác nhau mấy.

Nhưng tôi không thể tập trung điều gì khác. Ngoài em.

Tôi ngồi trong phòng làm việc, nghĩ ngợi miên man không dứt. Có gì đó không ổn. Hôm qua tôi gặp em khi đám bạn gái ồn ào đã leo lên những chiếc xe nhỏ xe to về hết, và em thì ở lại, uống một cốc gin tonic đầy đá, mắt lơ đãng đẩy những ngón tay thanh thoir trong không trung. Rồi em nhìn sang tôi, một cách hờ hững và quyến rũ. Khi tôi áp lại gần, mùi hương táo đỏ ngọt nhạt ẩn hiện trong khoang mũi dễ chịu. Chuyện một lúc, tôi ngỏ ý đưa em về. Em gợi ý chúng ta nên ra khỏi đây. Trên xe, em khẽ bám chặt khuỷu tay tôi, ghé sát tai thì thầm đừng đưa em về nhà, em chỉ còn đêm nay, đừng đưa em về nhà. Tôi cười mãn, vòng xe về hướng nhà mình. Thế nhưng, đứng trước cửa mở khoá, tôi nghe tiếng điện thoại em rơi xuống sàn gạch. Màn hình hiện tin nhắn đã gửi. Tay em lửng lơ, run rẩy. Tôi giữ tay em, đặt chiếc điện thoại vào lòng bàn tay. Em bấm nút tắt máy không ngần ngại. Nhưng người em thì run lên. Tôi cúi xuống, mắt em dịu dàng và lo lắng. Và em đặt nụ hôn lên mũi tôi, môi tôi. Tôi kéo em sát người mình, nhẹ nhàng đẩy cửa, rồi nhẹ nhàng đỡ em lên. Tưởng như em sợ trước ngưỡng cửa kia như một ranh giới không dám, hoặc không thể bước qua. Ổn rồi, đừng sợ nữa, tôi để lời nói vuốt ve em trong cái ôm xiết. Tôi vừa tò mò vừa không muốn biết đến vấn đề của em. Suy cho cùng, những người lạ chỉ gặp nhau vào lúc thế này, cũng là để không chạm đến vấn đề của nhau. Vì là người lạ, nên sẽ không quan tâm. Chạm đến thể xác để quên đi gánh nặng thì dễ, chạm được đến tâm hồn là cả một thời gian dài, có khi không bao giờ có đích. Mà đêm thì ngắn. Tôi chỉ cần biết đến mũi xinh, cằm nhỏ, tấm lưng thơm mát như vẻ đào mùa xuân của em đang gần sát bên. Ừ, tôi chỉ cần biết tôi yêu em và muốn có em đêm nay. Thế là đủ.

Tôi đã nghĩ thế là đủ.

Tối tôi quay lại quán bar, ngồi nhìn những đám đông ồn ào ủa vào lao đi một cách chậm rãi. Em không đến nữa. Em không xuất hiện nữa. Cậu bartender nhận ra tôi, ra hiệu chào. Anh có hẹn với cô gái hôm qua sao? Đưa cốc rượu ánh màu hổ phách, cậu cười đầy ẩn ý. Lắc đầu. Anh đến tìm cô ấy? Tôi

ngẩng đầu lên. Cậu thanh niên mặt trẻ măng với cánh tay đầy gân nổi dưới lớp áo sơ mi là lượt cần thận, nhìn tôi như đã hiểu tất cả. Cô ấy không phải là khách quen ở đây, nhưng bạn của cô ấy thì thi thoảng đến. Nếu anh muốn, em có thể hỏi số cô bạn. Không cần đâu, tôi nhếch miệng. Nếu phải loằng ngoằng như thế thì thôi. Cũng không đến mức như thế. Người đối diện cười ngời ngời, rồi quay lưng sang hướng khác. Không đến mức như thế. Tôi tự nhủ, rồi nhấp thêm một ngụm to, rồi đi về.

Mở khoá, tôi thả người xuống sofa lớn êm, không buồn bật đèn. Gã lại bắt đầu lao đến, thì thầm. Cậu mong chờ gì thế, cậu thất vọng vì cô ta không đến à. Không, chỉ là cảm giác thôi. Cô ta có gì đặc biệt? Ai biết, đã bảo chỉ là cảm giác thôi mà. Cảm giác gì? Cảm giác của bắt đầu một mối quan hệ nghiêm túc? Với một người vừa gặp đã đồng ý qua đêm với cậu luôn? Tiêu chuẩn của cậu đâu rồi. Tôi chẳng có quyền gì mà đặt tiêu chuẩn này nọ cả. Im đi. Tôi đứng dậy, đầu hơi choáng, rút quần áo vào, gấp gọn cho vào tủ. Riêng chiếc leggings thừa ra, loang quanh một lúc tôi lại để lên ghế sofa. Đúng vị trí ngày hôm qua. Tôi điên mất rồi. Trước khi đi ngủ, gã lại ào lên, không để yên. Rốt cuộc là cảm giác gì? Không biết, cảm giác là sẽ gặp lại. Thế thôi. Giờ thì im đi. Gã không nói gì nữa, biến mất.

Sáng hôm sau, mở mắt, phản vào vồng mạc tôi lại là chiếc leggings đấy. Hình ảnh đêm kia lại tái hiện về, chớp qua trí nhớ, huyền tưởng như mới chỉ đêm qua. Tôi vò dải navy co giãn trước mặt, ném vào thùng rác. Không có tác dụng gì cả. Tôi nhớ em. Rõ ràng và rành mạch. Và em là người lạ đầu tiên tôi nhớ.

2. Bình dưỡng khí

Hai ngày sau, tôi gặp lại em.

Không ở đâu xa cả, em ngồi trước cửa nhà tôi, co gối chờ đợi. Em mặc một chiếc váy màu be nhạt lấp lánh đường bờ vai với thắt lưng to bản màu mahogany. Bữa tối với đồng nghiệp khiến tôi về nhà hơi trễ, không biết em đã chờ được bao lâu rồi. Chỉ cần nhìn thấy em, tim tôi đã đập tán loạn. Vậy là cảm giác của tôi chính xác. Mà chính xác hay không cũng mặc. Em đang ở đây. Tôi luống cuống mở khoá, mời em vào nhà. Em ngồi xuống sofa, dè dặt nhìn quanh như lần đầu tiên bước vào, cẩn thận quay lưng, như để xác minh chiếc giường ở đó, hình ảnh đêm trước vẫn còn đó. Tôi pha hai cốc trà lựu

nóng, để sự im lặng vang lên tự nhiên. Tôi và em còn nhiều thời gian. Sẽ ngồi cạnh nhau, trò chuyện, rồi làm tình. Rồi tôi sẽ biết em tên là gì, sẽ biết em ở đâu, làm gì, sẽ biết có thể đi đâu để thấy em lần tiếp theo. Tôi nhìn thấy gã đứng trong góc tường tượng, hơi nhếch miệng cười, rồi bỏ đi.

Khi tôi quay sang, em đang ngả người, dựa đầu nghiêng hẳn một bên, mắt nhắm nghiền. Lần đầu tiên mà cảm giác quen thuộc tới mức tôi thoáng nghĩ em đã thuộc về nơi này, em thuộc về chiếc sofa này, hay chiếc sofa này thuộc về em, từ lâu lắm rồi. Tôi đặt cốc trà trên bàn, ngồi xuống cạnh em. Em hơi mở mắt, tay vươn ra bám lấy cánh tay tôi, để chuyển điểm tựa sang vai. Mùi trà dễ chịu quá, em hơi mỉm cười, nói nhẹ. Em có thể đến đây và uống trà, lúc nào cũng được. Tôi vòng tay xuống eo em, hơi hướng đầu về phía tóc tơ bên cạnh, hít một hơi dài. Rồi tôi cảm thấy người em lại run lên. Em đang khóc. Tôi nắm lấy tay em, đan lại siết chặt. Tôi muốn hỏi làm sao em khóc, nhưng có thể em không nói, hoặc ngay khi em nói tôi cũng không hiểu, và rồi em sẽ nhận ra tôi chỉ là người lạ, sẽ vội vã bỏ đi và không để lại gì nữa. Tôi còn chưa biết tên em. Không được. Tôi giữ em chặt hơn, để tay vuốt ve bờ vai mảnh và cánh tay mềm. Em vẫn khóc. Tôi hôn lên trán em, hôn lên mắt em, hôn lên nước mắt vỡ tan chưa kịp thành giọt rơi xuống. Không eyeliner, không mascara, em xinh đẹp mộc mạc, mỏng manh và yếu đuối. Vẻ như chạy đến đây, vẻ như để ở cạnh tôi như thế này là một sự trốn thoát cần sự can đảm không tưởng. Em vòng tay qua cổ tôi, áp má nóng hổi sát cánh mũi. Tôi không ngại ngần nữa, hôn em cuống quýt, thiết tha bù cho nỗi ám ảnh đã không thể đặt tên. Tôi xốc em lên người mình, cảm thấy nỗi buồn vô cớ xâm chiếm. Trời đã gần về đêm, hơi se lạnh và nhiều gió. Có lẽ em sẽ ở lại đây. Có lẽ tôi sẽ được ôm em thêm đêm nữa. Có lẽ gã rồi sẽ nói đây là một cuộc tình chóng vánh sẽ có kết cục điển hình. Nhưng lần này thì khác. Lần này sẽ khác. Tôi sẽ cố gắng để mọi thứ thật chậm, thật từ từ. Tôi sẽ không để em khóc như thế này. Tôi sẽ yêu em bằng sự dịu dàng hết mức có thể. Nhưng tại sao, tất cả suy nghĩ tương lai như thế, ngay từ lúc xuất hiện, đã có cảm giác buồn bã đến vậy?

Lần trước, em bỏ đi lúc anh còn đang ngủ, và quên leggings ở đây. Tôi chỉ cánh tay về phía sofa, thì thào vào mái đầu nhỏ của em. Tôi có cảm giác em cười, mắt lấp lánh. Anh đến quán bar hôm sau, nhưng không biết tên em, không biết số điện thoại của em... Em quay lại, ngược nhìn tôi, đặt một nụ hôn thật khẽ lên môi, khoé miệng, rồi mũi tôi. Em không định nói cho anh

biết tên em? Tôi đùa mơ hồ, nắm lấy cổ tay em. Em cũng có biết tên anh đâu, em khoanh vùng sự thật thản nhiên, nhắc người dậy, vươn tay lấy chiếc áo lót cuối giường.

Trời vẫn còn tờ mờ tối, em đã định đi rồi sao. Tôi vòng tay ôm qua eo em, kéo lại sát mình. Nhưng thật không công bằng, em biết nơi anh ở, em biết có thể tìm anh ở đâu.

Em quay lại, khuôn mặt giờ đã biến đổi, trở nên dửng dưng xa cách. Em nhắc tay tôi ra, đứng dậy mặc váy, rồi đi về phía nhà tắm, sửa lại nếp tóc. Tôi bật người dậy, nhìn quanh. Nếu em không cho tôi biết tên, thì tôi cần ít nhất là số điện thoại. Không thấy máy em đâu cả. Tôi khoác tạm chiếc áo choàng tắm treo gần đấy, bước lại phía em. Em không mang di động theo mình đâu, anh đừng tìm vô ích. Em tránh ánh nhìn tôi, cúi xuống lấy chiếc clutch nhỏ trên ghế, giọng em trở nên lạnh nhạt tới mức khó tin. Tôi theo em đến cửa, bám lấy cánh tay em níu giữ. Em quay lại, chỉ trong một thoáng duy nhất, mắt em trở nên hiền khô, kéo cổ tôi xuống, ôm ghì, môi ấm ngấm vào da giấy lát. Em xin lỗi, em nói rồi vội vã lao xuống cầu thang.

Tiếng cộc cộc của gót giày khô khốc vang lên. Tôi dựa vào tường, nhắm mắt lại. Giá mà có một điều thuốc. Tôi tưởng tượng mình như những nhân vật trong bộ phim, hay clip ca nhạc, hồi hải đuổi theo cô gái yêu thương. Nhưng lí do níu kéo tôi không có. Tôi và em không cãi nhau, không yêu đương thăm thiết, không phát hiện ra sự thật khủng khiếp, không có lấy một điều gì chung để mâu thuẫn.

Cô ấy đến đây vì cậu không biết cô ấy là ai, giờ cậu muốn biết nên cô ấy phải đi, cậu sợ phải nghĩ như thế đúng không. Gã xuất hiện từ bao giờ, khoác tay lên vai tôi nặng trĩu.

Tôi lao đảo bước vào phòng, tắt đèn trong nhà tắm, rồi ngã lăn ra giường. Ngoài trời chỉ hơi lờ mờ xanh xám. Tôi mệt đến mức chẳng buồn bịt miệng gã lại. Gã thi thoảng nói, thi thoảng im lặng, đầu óc tôi chỉ ngập suy nghĩ về em. Thôi được rồi, ngủ tiếp đi, ngày mai xong việc chúng ta sẽ đi tìm cô ấy, tôi nghe tiếng gã thờ dãi trong ý nghĩ vậy, thiếp đi lúc nào không biết.

Ngày hôm sau tôi quay lại quán bar. Ngoài chỗ đó, tôi chưa nghĩ được chỗ nào khác.

Cậu bartender đã đứng ở trong quầy, người đung đưa theo nhạc Maroon 5. Mới giờ ăn tối, quán vẫn còn vắng khách. Cậu nhìn tôi, vòng tay lau những miệng ly trong suốt lấp lánh rồi khéo léo đưa trên giá trước mặt, động tác không hề thay đổi tốc độ. Cậu hơi hất cằm, ra hiệu cho tôi ngồi xuống. Tôi gọi một chai bia, nhìn tay cậu, nhìn những dải viền ly xếp đều, ánh tia phản quang kì dị từ chiếc đèn chia ống nhỏ nhiều màu xoay xoay trên trần. Hôm qua cô ấy tới đây cùng bạn, bạn cô uống bia, nhưng cô chỉ uống nước có ga. Em đoán cô ấy tìm anh, nên đã nói anh có đến chờ vài hôm trước. Rồi cô ấy tắt điện thoại, đưa cho cô bạn, và chạy đi. Anh có gặp cô ấy không?

Tôi lắng nghe chăm chú, lời cậu như chạy theo một luồng âm thanh riêng, tách biệt khỏi tiếng điện tử hỗn độn, chảy vào tai tôi tĩnh lặng. Tôi nhìn cậu ấy đang chờ xác minh cho câu hỏi của mình, đặt chai bia xuống, rồi chậm chậm lắc đầu. Mọi chuyện quá mệt để kể thành lời.

Cậu biết tên cô ấy không.

Em có nghe bạn gọi cô ấy là Minh.

Vậy tên em là Minh, nghe rất hợp với khuôn mặt thanh tú.

Nhưng này, cậu bartender cẩn nhẹ môi, hơi do dự, em nghĩ có một chuyện anh không biết. Tôi vẫn nghe cậu nói. Anh có biết cô Minh ấy, sẽ tổ chức đám cưới cuối tuần này không?

Đồng tử mắt tôi giãn ra, căng thẳng. Chính xác là tôi biết như vậy, dù không cần nhìn. Cậu bartender cười nụ cười kiểu xin lỗi, em rất tiếc, khẽ nhún vai và bỏ đi.

Tai phải tôi ù đi bởi tiếng nhạc. Luồng âm thanh để nghe những thông tin về em kia, trong mỏng như pha lê, vỡ tan không chút ngần ngại khi sự thật kéo theo chạy vào bán cầu não. Tai trái tôi đau nhói, ngón tay út hơi giật giật. Góc đèn led xanh khu bày rượu phía sau trở nên bất định, chòng chành. Tôi nhắm mắt, thoáng thấy gã đang nhìn tôi chăm chăm. Theo dõi tôi như một sinh vật xa cách, ngăn bởi hàng rào tường tượng trong vườn thú. Tôi mở mắt, đặt tiền lên bàn, rồi lao ra ngoài.

Dù có cố gắng làm mình say, nhưng mọi thứ chẳng cần đến sự tỉnh táo, cũng

trở nên thẳng tắp như con đường lát đá không người. Anh có biết trong từ điển oxford, gin có nghĩa là cạm bẫy, còn tonic là một loại thuốc làm người ta cảm thấy khoẻ mạnh và đầy đủ không. Giọng em mềm ướt bên tai. Anh có biết Bukowski từng nói người ta uống rượu một là để ăn mừng chuyện tốt, hai là để quên chuyện không tốt, và ba là làm xảy ra chuyện gì đó.

Anh uống một lần để quen em, lần thứ hai để ăn mừng với em, lần thứ ba là để quên em.

Ai cũng thế cả thôi, em cười nhạt.

Những lời em nói, những điều em kể, lúc đó tôi tuyệt nhiên không cảm thấy sự chua chát cay đắng gì, chỉ là sự trải nghiệm cẩn thận và sự thật dĩ nhiên, như đọc lại lời viết tựa cho một quyển sách. Giờ thì vang vọng lại, thấm nỗi buồn tận cùng của mỗi tình một đêm. Hoặc chỉ tôi cảm thấy thế thôi. Em thì ổn, em sắp lấy chồng cơ mà. Em tìm đến tôi vì gì? Vì stress, hay đơn giản là vì nuôi tiếc thời độc thân chỉ còn đếm từng ngày? Nên vì thế, tôi không biết gì hết, những đoạn hội thoại hấp dẫn cuốn tôi vào em không cho tôi biết gì về em. Lồng ngực tôi như bị ép lại, đau đớn như bị ai đó buộc vào một tảng đá thả xuống biển sâu, chậm chậm tháo bình dưỡng khí ra, đặt tôi nộ hôn sâu rồi người bỏ lên bờ, sống một cuộc đời hạnh phúc với người khác. Không, bình tĩnh nào, tôi hít một hơi sâu. Chỉ là tình một đêm, người ta không thể yêu nhau chỉ sau một đêm. Mình không thể yêu cô ấy sau một đêm. Mình có thể yêu cô ấy với tất cả những gì mình biết, nhưng không phải là tất cả của cô ấy. Mọi thứ đều có lí do. Cô ấy đến và đi đều có lí do. Thế thôi. Chấm hết. Đừng nghĩ nữa.

Tôi đã nghĩ gã sẽ cười nhạo tôi. Cười vào huyền tưởng hôm qua vẫn còn ấm. Nhưng không. Gã thậm chí không xuất hiện.

3. Cát

Tôi thấy cô ấy được đẩy chứ, cậu cũng không nên do dự.

Sự xuất hiện đột ngột của gã vào sáng cuối tuần khiến tôi không khỏi giật mình. Rồi mắt khỏi dây ebook cho kindle, tôi nhìn về phía bếp.

Vi đang pha trà và làm một chút sandwich cho bữa sáng tương đối muộn.

Khoảng từ hai tháng trước, Vi bắt đầu đến nhà tôi vào cuối tuần, ở với tôi cho đến tối chủ nhật, đặt mốc sinh hoạt quen thuộc cho những người yêu nhau. Tôi quen Vi trong một buổi họp mặt cựu sinh viên trường đại học bên kia mà không mấy khi lên lớp. Buổi họp mặt cũng là sự tình cờ khi tôi có bữa tối sau hội thảo ở trong cùng một khách sạn, và tất nhiên, cậu bạn học cũ nhận ra, nhanh chóng kéo tôi vào đám đông nửa biết tên nửa không quen kia. Vi lúc đó vừa mới tốt nghiệp, được nhận vào làm đại diện truyền thông cho một tập đoàn lớn, cần xây dựng những mối quan hệ rộng. Khi biết tôi là chuyên viên nghiên cứu tính khả thi của các dự án đầu tư tài chính, Vi đã cười bảo thế là anh em mình giống nhau rồi. Ở chỗ nào? Ở chỗ phải tính toán tới tâm lý ham muốn con người, Vi cười rồi bờ môi khép lại rất nhanh, chỉ có cảm giác hơi cười, hoặc suy cho cùng vì là nghề mình đang làm, nên cũng chẳng có gì đáng cười. Vi chủ động và quyết đoán, tinh tế và khéo léo. Tưởng như chuyện người yêu có là tôi hay không, cũng là do cô quyết định. Sau vài lần hẹn hò, chúng tôi đi vào mối quan hệ chính thức. Gã cũng có vẻ hài lòng. Vi nắm rõ các loại trà tôi có, và biết mua bánh pepperidge farm ăn cùng. Cô làm những bát salad ngon, xếp sandwich đẹp mắt, luôn là quần áo thẳng thớm và xếp lại chẵn sau khi dậy. Cậu yêu cô ấy mà, đúng không, gã lào thảo câu cuối cùng trước khi biến mất. Tôi hơi nhú mày, nhìn vào nếp áo xô lại giữa hai xương cánh lưng khi tay Vi chuyển động. Mọi thứ quá yên ổn khiến nhiều lúc tôi không khỏi nghi hoặc. Vi ngồi xuống cạnh tôi, đặt vào miệng quả cà chua bi đỏ căng. Có thể là do tôi nghĩ quá nhiều thế thôi.

Buổi tối đi về thừa tiếng cười nói, tôi vào phòng, nhìn vào căn phòng vẫn sáng bởi ánh sáng hắt từ ô cửa sổ lớn cạnh giường. Toà nhà văn phòng đối diện bên kia đường, mới treo tấm pano to dùng quảng cáo trung tâm thương mại mới sắp mở. Vi đưa những ngón tay sau lưng tôi đầy khô gợn. Cô toan bật đèn, nhưng tôi giữ tay cô lại. Ánh sáng kia là đủ, tôi kéo cô vào giường, tay bật nhẹ những nút cài áo. Vi mỉm cười chậm rãi. Cô luôn có thói quen trút bỏ quần áo, và gấp lại gọn gàng, rồi mới thả người xuống giường, chui vào chăn, trèo lên người tôi. Người Vi rất đẹp, những đường cong săn chắc, mịn màng. Tôi không mất kiên nhẫn, hơn nữa, Vi làm điều đó rất chừng mực, cảm giác nếu ở một mình cô cũng sẽ làm vậy, nếu cô có yêu ai đó đến phát cuồng thì cô cũng sẽ làm vậy, như một nghi lễ tôn giáo đặt cho định mức bản thân. Thi thoảng, cô cũng gấp cho cả tôi, với một sự chăm sóc ân cần đặc biệt. Nhưng hôm nay, khi tôi ném mình lên giường, chỉ nhìn Vi bằng thứ ánh sáng trắng mờ, tôi đột nhiên cảm thấy cô đơn khủng khiếp. Tức là tôi nằm

đây, bên cạnh là khoảng trống chờ người lấp đầy. Vậy mà Vi đứng kia, xa cách, vẫn đang từ từ thao tác thói quen bất biến. Giống như một cảm giác tôi từng trải qua, nhưng giờ dội lại, và nếu không làm khác đi thật nhanh, có thể tôi sẽ bị suy nghĩ đó xâm chiếm. Tôi gọi Vi à, lại đây, không cần bỏ quần áo có được không, lại đây với anh. Vi hơi co cổ lại, tỏ ý ngạc nhiên, nhưng rồi rất nhanh, cô ngoan ngoãn lại tiến sát người tôi, đặt bàn tay lướt nhẹ qua sống lưng. Tôi để tay ôm lấy cô, chạm tới từng đường cơ thể quen thuộc. Cô vẫn đang đi leggings dưới chiếc váy xếp ngắn, tôi kéo nhẹ xuống, để chân Vi cựa quậy đẩy dần cho phần vải trôi ra, chỉ còn lớp da mát lạnh, tôi cầm leggings, quăng nhẹ ra xa. Chiếc leggings dúm đó, vắt hờ hững trên sofa.

Chiếc leggings vắt trên sofa. Đập vào mắt tôi. Dưới ánh sáng trắng mờ từ cửa sổ không kéo rèm ấy.

Tôi chờ người. Cảm giác cơ mặt của tôi cứng đờ ra, không hoạt động, không giãn ra hay co rút. Không gì cả.

Anh làm sao thế, tôi nghe giọng Vi sát bên tai mà vọng lại như xa cả một hoang mạc. Vi hơi kéo cằm tôi xuống, hôn nhẹ. Tôi chuyển điểm nhìn. Đây là Vi, người con gái đã bước vào cuộc đời tôi được nửa năm, gần gũi và ấm áp. Hạnh phúc có thể gọi tên, có thể nhìn thấy. Nhưng tại sao tôi vẫn không cảm thấy thoải mái, hay hài lòng ngay cả khi mọi thứ đã được đặt vào tay. Tôi nằm xuống, để Vi trong vòng tay mình, hôn lên bờ vai cô. Tôi lại nhìn thấy hình ảnh đấy. Hình ảnh leggings đầy ám ảnh đấy. Cuối cùng thì tôi không quên gì cả. Cả nỗi buồn nguyên vẹn tôi cũng không quên, nỗi buồn tôi bỏ ngang vì sự duy lý và phủ nhận cho tình cảm quá nhiều trong thời gian gom hết lại cũng chẳng dài bằng một ngày.

Tôi không biết đã kéo dài bao lâu, nhưng lúc tôi nhận ra Vi đang nhìn tôi chăm chú, cô chớp mắt và giọt nước khoé mắt vỡ tan. Tôi đặt tay ôm lấy khuôn mặt Vi, em sao thế, đừng khóc. Vi nhìn tôi một hồi nữa, nước mắt cứ tan ra chảy xuống dọc thái dương, rồi cô rúc vào ngực tôi, ôm tôi thật chặt. Thì ra mọi thứ cũng chỉ đến thế này mà thôi. Suy nghĩ như lời nói thành tiếng trong đầu, tôi cũng không hiểu chính mình đang ám chỉ điều gì nữa.

Khi nghe tiếng Vi thở đều đều dưới cánh tay, tôi trở mình dậy, mở tủ lạnh uống lon bia, và để chiếc leggings vào một chỗ khác. Tôi nằm trên ghế sofa, nghĩ ngợi miên man. Nhưng nếu tôi ngủ quên ở đây, và hôm sau Vi nhìn

thấy, cô sẽ cảm thấy tổn thương, nên tôi lại về giường và nằm cạnh cô.

Sáng lơ mơ, tôi nghe tiếng Vi dậy, tiếng đánh răng, rửa mặt, tiếng xương cốt chân thật khê thi thoảng vang lên. Nhưng tôi không buồn mở mắt. Vi thay quần áo, rồi lại chui vào trong chăn, kéo cánh tay tôi ôm cô. Tôi chủ động kéo cô lại gần mình. Là ai thế, Vi hỏi tôi. Em nói ai, tôi vẫn nhắm mắt, cố liên tưởng đến đoạn hội thoại nào đó dang dở đêm qua, nhưng chẳng có gì cả. Người mà anh nghĩ tới ý, Vi đặt câu hỏi tự nhiên, hoặc cố ra vẻ tự nhiên. Im lặng.

Đêm qua, lúc đấy, anh nhìn em, nhưng không nghĩ tới em. Có người khác trong đầu anh, đúng không? Vi cảm mọi chuyện rất nhanh, tôi cũng luôn thành thật, nhưng lần này, tôi không muốn giải thích gì cả. Tôi cũng không biết phải giải thích thế nào.

Ánh sáng hòa dần vào đồng tử mắt, từng đường nét trở nên rõ rệt. Tôi không nhớ là tôi, hay Vi đã kéo rèm nữa. Anh sẽ không sao, đúng không, Vi lại ngẩng lên, chờ mong một câu trả lời. Chúng ta sẽ không sao, đúng không, giọng cô yếu dần, đôi mắt khẩn khoản như đứa trẻ van xin đừng cướp đi món đồ chơi yêu thích. Tôi nhìn thấy tôi trong đôi mắt ấy, cảm lạnh như lạc đi vào một không gian khác. Tôi nhìn thấy Vi bỏ tay tôi bất động sang một bên, lặng lẽ thay lại quần áo. Động tác nhanh và gọn, như là không thiết gì nữa. Hoặc tôi mới là người không thiết gì nữa. Không có gì được xây bằng đá cả, mọi thứ chúng ta xây đều bằng cát. Nhưng chúng ta phải xây như thể cát này là đá. Nhưng rồi ào một cái, thế là tình yêu chấm dứt, hôn nhân tan vỡ. Giọng nói em lại thoảng qua tai, không phải Vi. Tôi nhìn Vi rời đi, không một chút níu kéo. Khi nào anh cảm thấy không sao nữa, hãy gọi cho em. Cô nhìn tôi, rồi quay lưng.

Có phải em yêu anh, vì anh là nhân vật vừa khít viền cảnh tương lai của em không, cuống hòng tôi đặt câu hỏi ngoài dự đoán.

Vi im lặng, đôi vai cô không mấy may chuyển động. Mãi cô mới chậm chậm quay đầu lại, ít ra thì cũng là em yêu anh. Vi nuốt giọng, rồi bước ra ngoài, đóng cửa lại, và đi mất.

Tôi nghe tiếng giày xa trên hành lang. Không hiểu sao cứ mỗi khi ai đó bước ra hành lang, hay cầu thang thoát hiểm ngay cạnh, mọi thứ âm thanh trong tai

tôi lại vang vọng rõ hơn bình thường. Ừ, ai đó là từ khi em đi.

Đúng như tôi dự đoán, gã xuất hiện. Lần này là tôi chờ gã. Nào, giờ thì sao nào?

4. Đoá hoa vô thường

Cậu vừa nói cái khi gì thế, gã gắt lên ngay sau khi Vi đi khỏi. Câu hỏi đấy nghĩa là sao, cái gì mà viễn cảnh tương lai, gã túm lấy hai vai tôi, lắc mạnh. Anh bảo có sự khác nhau không, giữa việc người ta yêu mình và xây dựng tương lai có mình trong đó, với việc người ta đã tính hết mọi thứ, đã dự trù tương lai mong muốn, chỉ cần tìm một người, lắp vừa vào khung cảnh họ dựng lên. Và họ tìm thấy mình, tôi cố gắng mô tả đơn giản, tay kéo mạnh khung rèm ra. Từ góc này, tôi có thể nhìn thấy những chiếc xe toả ra từ khu để xe tầng hầm. Trong những người đó, có Vi, đang bỏ đi càng lúc càng xa tôi.

Tất cả cũng chỉ đến thế này thôi, em thở dài, nói như buột miệng khi tôi dần dần hạ mình xuống bên cạnh em. Em vừa nói gì phải không? - À, ý em là, mọi chuyện đêm nay, tất cả cũng chỉ đến thế này thôi, có là hạnh phúc hay là tình yêu cũng chỉ đến thế này thôi. - Em nói cứ như chưa yêu bao giờ vậy. - Phụ nữ bây giờ nguy hiểm lắm, anh không biết được đâu. - Em đang tự thú đấy à, tôi cười, hôn lên đầu xương quai xanh sát cổ. Họ yêu anh, nhưng họ cũng nghĩ đến tương lai của họ. Phụ nữ bây giờ biết tự dựng lên viễn cảnh nhà cao cửa rộng, chồng cầu tiến con ngoan đẹp. Họ sẽ yêu hết người này đến người khác, tìm người này đến người kia, để lắp vừa cái viễn cảnh đó. Từ lúc đó đến lúc họ tìm thấy người cuối cùng, người họ lựa chọn, anh chỉ là người thay thế. - Ừ, anh chỉ là người thay thế tạm thời, em giơ cao hai bàn tay lên, duỗi ra, lồng ngón tay vào nhau, như động tác thể dục trên giường, cảm giác như vừa trút ra được một sự thật chiêm nghiệm không biết nói với ai. Như em?, tôi để giọng mình cao lên, đặt câu hỏi mà e ngại câu trả lời kia sẽ là sự đồng tình.

Như em, em cười, nếu như em thì em đang làm gì ở đây với anh thế, em dùng ngón tay gõ gõ lên mũi tôi, em và anh là thuộc dạng thức khác. Bình thường thì sẽ là thế kia, em chỉ nói cho anh biết vậy thôi. Rồi chúng tôi lại hôn nhau, giờ nghĩ lại, nếu lúc đó tôi biết em tên là Minh, tôi đã gọi tên em nhiều lần. Nếu lúc đó tôi biết em đã có lựa chọn cuối cùng, và tôi cũng sẽ là lựa chọn

của người khác, có lẽ dù chỉ một khắc tin rằng tôi và em đủ khác, tôi đã cướp em đi. Vì có thật sự như em nói, hạnh phúc chỉ đến thế thôi sao?

Gã hỏi tôi, vì cớ gì cậu lại nhớ Minh đến thế. - Tôi không biết, có thể cô ấy chỉ vô tình gieo hạt trong đầu tôi, tôi cứ nghĩ nó chỉ lớn lên như cỏ dại, nhưng đến lúc vô thức quay lại, nhận ra thì đã là cả một đoá hoa vô thường. Gã cười nhạt, việc có những suy nghĩ như thế giấu kín trong lòng cậu, đã làm tổn thương Vi rồi. Cô ấy vừa xinh vừa giỏi, lại rất biết chiều cậu, vậy mà cậu giữ cô ấy cũng không xong. - Thế anh, anh tồn tại dưới dạng thức lý trí của tôi, lại phải nhủ tôi rằng tôi yêu Vi, trong khi anh chưa từng nói thế về bất kì ai, kể cả Minh?. Tôi gào to trong đầu, nhưng không tức giận. Chỉ là cảm giác rất hỗn loạn khi có người trong đầu mình nói một kiểu mà mình cảm thấy lại theo một kiểu khác.

Gã không nói gì, rất lâu. Tôi nhìn gã hoài nghi. Tôi chỉ muốn tốt cho cậu, gã ngập ngừng, Nếu Vi ở cạnh cậu, tôi sẽ không phải lo lắng về những thứ tình cảm bất thường dẫn đến tâm lý không ổn định. Tôi không hiểu lắm về chuyện người thay thế kia, với tôi, ai yêu cậu cũng như nhau cả thôi. Nếu Vi thay thế được Minh, mà Vi lại là lựa chọn tốt nhất, thì cậu nên yêu cô ấy.

Gã không nói nữa, tôi biết gã đang cảm thấy đuối lý, nói về một thứ gã không biết. Cuộc nói chuyện như cơn bão diễn ra trong đầu tôi, giữa không gian vô thanh của buổi sáng chủ nhật. Tôi nhìn kĩ quanh căn phòng, những sự thay đổi nhỏ nhất khác biệt từ khi Vi đặt chân đến đây. Từng góc từng góc một. Người hay cảnh báo về việc không biết quý trọng những thứ mình đang có cho đến khi bị mất đi. Có phải tôi ảo tưởng, chỉ chạy theo hạnh phúc mơ hồ không có thật còn những điều ngay trước mắt lại dừng dừng thờ ơ. Rồi sẽ biết ngay thôi, tôi tự nhủ. Đẳng nào tôi cũng chỉ có một mình.

Cuối tháng, tôi và Vi chia tay. Không ồn ào, không nước mắt. Như con đường tách ra làm hai, chẳng ai đứng lại ở ngã ba quá lâu. Nếu em không nghe lời anh hôm đấy, mọi chuyện đã khác, đúng không. Vi thoáng cười rồi mím chặt môi rất nhanh. Duy một sự bất thường mà tách lìa hai cá thể, cô nuối tiếc điều đấy, hay cũng đã tự biết chỉ trệt một mắt xích là kế hoạch hoàn hảo không còn chạy được nữa. Mọi chuyện không sớm thì muộn cũng xảy ra. Tôi nhìn cô, cố giải thích cho kết cục không tránh khỏi. Em hiểu, em hiểu, Vi như tự nói với chính mình, không nhìn tôi nữa. Chưa hết ly frapuccino, cô chủ động rời đi, bước đến chiếc ô tô đen bóng loáng chờ ở xa tôi chưa nhìn

thấy bao giờ. Khoảng thời gian ngắn nhìn cô khuất dạng, trong đầu tôi chạy tua đoạn băng quang kí ức chúng tôi ở bên nhau, nhợt nhạt và phai màu. May mà đã chỉ dừng lại ở đây, tôi tự nhủ. May mà đã dừng lại ở đây.

5. Hoa giấy

Chuyện đến mức như thế rồi à, cậu bartender, nay tự mở một quán bar nhỏ trên phố cổ, vẫn nhận ra tôi, đưa tôi ly Martini và cười. Ý cậu là sao. - À không, em chỉ nghĩ lại câu anh nói với em lần trước., không phải anh đến tìm em vì thế?

Tôi không trả lời, chỉ nhìn cậu, chờ đợi. Tôi cũng không rõ mong chờ gì ở cậu nữa. Quay về quán bar lớn trên phố chính sau hơn nửa năm, không thấy cậu đứng quầy rượu đèn led quen thuộc, tôi hỏi quản lý mới biết cậu đã dành đủ tiền để làm ăn riêng.

Đã ai từng khen cậu có trực giác tốt chưa? - Có ai làm nghề này mà không quan sát nhiều, anh ở một nơi lâu sẽ có mùi nơi đó mà chính anh không nhận ra, phải đứng ngoài, tách biệt, anh mới biết mình đã nhầm chán bốc mùi tới mức nào. Cậu buông câu triết đời nửa vời, rồi đứng dậy, đi vào lấy quyển sổ bìa da cũ, rút đưa tôi một namecard. Bạn cô ấy, cô anh từng gặp ấy, nếu anh còn quan tâm. Hôm đó, khi em định quay lại đưa cho anh, thì anh đã về mất. Em nghĩ rồi anh sẽ cần đến nó. Cậu nói liền một hơi, như thể đang đưa tôi chìa khoá kết nối mối quan hệ bí mật. Tôi không còn nói không đến mức như thế nữa, cầm tấm thiệp nhìn kỹ. Một cái tên lạ, công ty nổi tiếng, số điện thoại dễ nhớ. Giờ tôi mới đi tìm lại từng thứ, liệu có khi nào quá muộn?

Cô bạn nhắc máy sau hồi chuông chờ thứ năm. Giới thiệu một lúc, tôi nhắc đến tên Minh. Ở bên kia im lặng, chỉ còn vang tiếng rung đều đặn như máy giặt ở chế độ vắt. Anh có quan hệ thế nào với Minh? Câu hỏi dò xét thật trọng hơn là sự hạch sách thông thường. Tôi gặp cô ấy hai lần trước khi Minh lấy chồng, nhưng rồi mất liên lạc. - Hai lần nào? Trước đám cưới bao nhiêu lâu? Tại sao lại mất liên lạc? Tôi lúng túng, không biết trả lời sao cho phải. Anh nói một người bạn cho anh số tôi, là ai? Tôi do dự, rồi nhắc đến tên cậu bartender. Lại chỉ có tiếng máy giặt từ xa. Tại sao giờ anh mới gọi? Tôi không hiểu câu hỏi của cô. Tại sao lâu thế rồi, giờ anh mới gọi? - Tôi có chuyện cần nói với Minh. Tôi cần gặp cô ấy. Tôi khẳng định chắc chắn, tôi không nói muốn, tôi nói cần, như một sự cần thiết. Tiếng máy giặt lại vang

lên, rồi chậm lại, rồi tíu tíu tíu. Rồi tiếng thở dài. Minh huỷ hôn trước đám cưới năm ngày. Cô không giải thích gì với ai, chỉ gọi điện xin lỗi từng người một. Chuyện cũng rùm beng, nhưng ngay sau đó Minh rời khỏi Hà Nội, cắt đứt mọi liên lạc. Cô ấy không ở đây nữa đâu. - Cô có biết giờ Minh ở đâu không? - Hội An, tôi chỉ biết có thế. Anh có định tìm cô ấy? Tôi gật đầu, nhưng chắc bên kia không thể hiểu, nên tôi lại nghe tiếng thở dài, rồi đập máy.

Cậu định làm gì, tìm cô ấy? Cậu định vào Hội An tìm cô ấy? Tôi nhìn lên bóng mình hắt lên tường trong đêm, nghe gã nói, day nhẹ thái dương trong vô thức. Thông tin quá nhanh và nhiều, não tôi không kịp phản ứng cho đúng trạng thái cảm xúc. Tôi có vui mừng vì em huỷ hôn? Tôi có choáng váng vì em quyết rất nhanh, và không cần ai hiểu lí do? Tôi có hy vọng rằng tôi là lí do? Nhưng sau bao nhiêu lâu thế rồi, còn có nghĩa lí gì không, cô bạn nói đúng, tại sao lâu thế rồi tôi mới gọi. Tôi không để mình nghĩ nhiều nữa, đặt vé máy bay vào Đà Nẵng chuyến gần nhất. Đêm nay trời mưa, ánh sáng trắng rọi vào giường cũng trở nên lơ mơ những vệt nước xám đầy ám ảnh. Sau bao nhiêu lâu, nỗi nhớ em vẫn đầy như thế.

Xuống sân bay Đà Nẵng, sau khi gọi điện thu xếp công việc cho nhân viên, tôi nhắn tin cảm ơn cô bạn, nói là sẽ tìm Minh. Cô bạn gọi lại ngay sau đó, hỏi tôi địa chỉ email. Tôi thuê phòng tại một khách sạn bình dân giữa trung tâm, mua bản đồ và khoanh vùng những nơi có thể tìm thấy em, có thể nhìn thấy em. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, trời nắng và xanh ngắt ngất. Chẳng phải là người lạc quan, quen với những con số và xác suất, tôi hiểu việc tìm em không dễ, ngay cả khi Hội An còn bé hơn một quận của Hà Nội. Biết làm sao, phải thử mới biết được, tôi tự nhủ.

Những ngày tiếp theo, tôi lang thang khắp dãy nhà cổ, chỉ nhìn người, và bấm máy ở mọi góc độ tôi nhìn thấy, gạch lên bản đồ những đoạn tôi đi qua. Chưa nhìn thấy em, nhưng tôi biết em ở đâu đó, chắc chắn trong những con phố nhỏ này. Gã không nói nhiều nữa, cũng không cười vào trực cảm của tôi, chỉ thi thoảng nhắc về tiến độ công việc và tài liệu cần thiết, như gã vẫn làm từ trước đến nay.

Đến ngày thứ năm, tôi nhận được email cô bạn, với một bức ảnh chụp khung cửa sổ. Đây là từ phòng Minh nhìn ra, tôi cũng không nhớ rõ địa chỉ. Lời nhắn ngắn gọn như chiếc phao cứu sinh ném vô định ra giữa biển khơi. Nhưng chỉ cần thế là đủ. Khung cửa sổ bằng gỗ, chữ nhật, màu xanh, không

có ban công, nhưng đủ lớn để có thể ngồi uống trà bên trong và nhìn ra ngoài. Tôi hình dung em sẽ ngồi bên trong uống trà và nhìn ra ngoài. Nhưng cảnh vật bên ngoài rất mờ nhạt, chỉ lấy nét giàn hoa giấy trắng tím chạy ngang. Chỉ còn cách đi tìm lần lượt từng nơi một thôi.

Ngày thứ chín, tôi tìm được chỗ em. Là một căn gác nhỏ, nằm quay lưng với khu chợ gần phía lên cầu. Tôi ngồi quán cafe đối diện chờ em xuất hiện, tự hỏi trong suốt thời gian qua, em đã nghĩ gì, làm gì, có bao giờ nghĩ về tôi không. Tôi có là lí do quan trọng, hay chỉ là một phần nhỏ trong quyết định liêu lĩnh của em. Cuộc sống một mình ở đây, cảm giác như thế nào? Nhưng chắc gì em đã ở một mình. Giả định bất ngờ làm tôi nhận ra việc mình đang làm là quá đổi bất thường, đột nhiên chỉ muốn quay lưng đi nhưng bỏ chạy thì đã quá muộn.

Rồi tôi nhìn thấy em.

Em mặc quần khakis áo sơ mi lụa đơn giản, đạp chiếc xe màu xanh lơ với giỏ màu trắng linh kinh đô. Tôi vội vàng lao ra, gọi to tên em. Lần đầu tiên tôi gọi tên em. Một vài người giật mình quay lại. Em nhìn thấy tôi, ngạc nhiên ngỡ ngàng. Vẫn bám chặt ghi đông xe, em đứng bất động, mắt mở to nhìn tôi tiến lại gần. Tôi cố ngăn mình khỏi nỗi vui sướng, cuối cùng cũng tìm thấy em, mừng quá. - Mừng quá, em lặp lại lời tôi, giọng nhỏ lạc đi, như không biết phải nói gì khác. Tại sao anh..., em không nói được hết câu, nhưng cổ em hơi rung lên, bàn tay em như xiết chặt vào thanh kim loại hơn. Tôi không giữ nữa, dựng chiếc xe lại, rồi nắm lấy bàn tay em, cười nhẹ nhõm. Anh đã nghĩ tất cả cũng chỉ đến thế, nhưng mọi việc không dừng lại được, suy nghĩ về em dù anh có để lại phía sau cũng không dừng lại được. - Nhưng anh không biết gì về em, em cũng..., từng ngón tay em bấu lấy bàn tay tôi, ngược với lời phủ nhận yếu ớt. Nhưng em đã tìm tới anh, và chờ anh lần nữa, anh còn tin vào điều gì khác? Đưa bàn tay lên áp má em, tôi nhận ra em gầy đi rất nhiều. Ổn rồi, đừng sợ nữa, anh từng nói thế đúng không, tôi xoa đầu em, mặc cho giọt nước mắt vỡ ra. Giờ tôi chỉ cần thấy em khóc. Em oà lên, ôm tôi dưới giàn hoa giấy giữa con đường nhỏ.

Ít ra chúng ta cũng không phải là người thay thế, tôi ngược nhìn lên khung cửa sổ, thấy gã mỉm cười hạnh phúc.

Written by G.